

det er Kommunerne som saadanne, der har Skatteopkrævningen og bør have det, er givet, men det har hidtil lovmæssigt ligget noget uklart, hvorvidt det var Borgmesteren personlig eller Kommunerne, der havde Ansvaret for det. Det fastsættes nu her, at det skal være Kommunen som saadan, der skal have dette Ansvar. Dernæst fastslaaes det, at Kommunernes Afregning med Staten skal foregaa gennem Amtstuerne, en Bestemmelse, som jeg tror vil være til Fordel for begge Parter, baade for Staten og for Kommunerne. Det fastslaaes endvidere, hvad der ogsaa er gældende Praksis, at Kommunerne skal have et Vederlag af $1\frac{1}{4}$ pCt. af de Skatteafgifter, de opkræver for Staten.

I § 2 findes en Bestemmelse om, at der kan træffes nærmere Bestemmelser med Hensyn til de Skatter og Afgifter, der opkræves af Politimestrene i Købstæderne. Jeg vil gerne sige, at disse nærmere Bestemmelser selvfølgelig ikke vil blive truffet før efter Forhandling med Købstadkommunernes Repræsentation, Købstadforeningen. Det er blot for at aabne en Mulighed for, at der kan ske en Simplificering paa dette Omraade, hvis der kan findes en Vej frem. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling.
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Alderdomsunderstøttelse i Grønland.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5874; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 2223).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under Aet.

Ordføreren (Kammersgaard): Den Velvillie, som Lovforslaget har været Genstand for fra alle Partiers Side i dette høje Ting ved første Behandling, har ogsaa været udvist fra alle Sider under Forslagets Behandling i Udvalget. Dette ønsker jeg ved denne Lejlighed at understrege og udtale min Glæde over, idet jeg haaber, at en lignende Velvillie altid vil gøre sig gældende her paa Rigsdagen uanset de politiske Delingslinier, naar der er Tale om at komme den grønlandske Befolkning til Hjælp. Som det fremgaa af Betænkningen, er Udvalget blevet enig om at stille et Ændringsforslag til Lovforslagets § 7. Ændringen bestaar i, at 2det Stykke af Paragraffen udgaa, det Stykke, der siger, at „i ganske særlige Tilfælde skal dog Indenrigsministeren kunne bestemme, at ogsaa større Understøttelser refunderes“, altsaa større Understøttelser end dem, der er omtalt i Paragraffens 1ste Stykke, og denne Ændring er tiltraadt af den højtærede Indenrigsminister.

Udvalget har henstillet til Ministeren at tage Initiativet til, at Forsikringstanken tages op til Overvejelse under Hensyn til de Forhandlinger, der har fundet Sted i Nordgrønlands Landsraad i 1920 og i det i December 1920 nedsatte Udvalg til Drøftelse af de grønlandske Anliggender, og denne Henstilling har den højtærede Minister erklæret sig villig til at efterkomme.

Udvalget har endvidere været enig med Ministeren i, at Statskassen bør bære Udgiften ved Hjælpen til de gamle Grønlandere. Samtidig har der dog været fremsat Ønske om, at denne Udgift ogsaa fremtræder paa det grønlandske Budget paa en saadan Maade, at det dertil medgaaede Beløb opføres paa Budgettets Indtægtsside som et Tilskud fra Statskassen og paa dets Udgiftsside som en Udgift af tilsvarende Størrelse. Man opnaar ved denne Ordning, at Budgettets Udvisende bliver overensstemmende med de virkelige Forhold. Det er vort Haab, at den højtærede Minister vil kunne imødekomme dette Ønske.

Maa jeg saa lige til Slut gøre opmærksom paa, at man ogsaa indenfor Udvalget har været opmærksom paa det ønskelige i, at der i den kongelige Anordning, der i Sagens Anledning paatænkes udstedt, bli-